

Prosper Redding KNIHA DRUHÁ

poslední život

prince Alastora

ALEXANDRA BRACKEN

Poslední život prince Alastora

Copyright © 2017 by Alexandra Bracken

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Bařinová, 2021
Cover © Disney, Hyperion Books, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0019-6

poslední život

prince Alastora

Susan Dennardové,
skutečné kouzelnici se slovy

Prosinec 1690

Městečko South Port
Osada Plymouth

Zasněženou tmou se rozléhal nářek.

Byl to spíš šepot. Tak slabounký, tak teskný. Nejdřív byl Alastor jenom překvapený, že ta věc pouť skrze zrcadla vůbec přežila. Přesto se mu ten pláč zaryl pod kůži a nezbavil se ho, ani když zasedl k večeři u krbu, v němž to zeleně jiskřilo, a pustil se do hostiny sestávající z netopýřích křídel a dýňové kaše.

Pomoz mi...

Nářek zanikal v poryvech větru, který se opíral do jeho věže. Avšak na bolestivém podtónu těch slov Alastora cosi přitahovalo.

Lahodná bezmoc.

Příslib magie.

Měl ji na dosah ruky.

Zapřísahám tě! Pomoz mi!

Měl bych, pomyslel si psanec. A rád.

A tak princ Alastor odložil svůj postříbřený nůž, vstal a vydal se za vábením magie, která jej už očekávala na povrchu zrcadla. Když smrtelník po něčem usilovně toužil, jeho přání vytvořilo třpytivou smaragdovou stužku, jež Alastora dovedla až ke zdroji té touhy.

Z háku na zdi sundal stříbrný řetěz a přetáhl si ho přes hlavu. Na náhrdelníku se pohupovala malá lampička a tůkala o knoflíky ve tvaru pavouků na jeho kabátu. Když Alastor procházel zrcadlem, vychutnával si, jak se sklo jemně zachvělo.

Pomoc...

Následoval ten žadonící hlásek klikatými tunely zrcadla.

Zármutek a hněv dodávaly sílu magickému světlu, jež zářilo skrz dým a stíny v tunelu. Když Alastor světlo spatřil, tělem mu projela vlna vzrušení.

Jaký pozemský červ v sobě může mít tolik potenciálu pro takové množství magie? Určitě je to někdo s obrovskou zodpovědností a také mocí nad životy ostatních smrtelníků. Král? Či snad dokonce *císař*?

Ó, jak by se mu s tou mocí vládlo nad jeho bratry. Jejich černočerná srdce by pukla zlostí a závistí! Však on se postará, aby je hojnost magie získané z tohoto obchodu donutila litovat dne, kdy nevyslyšeli toto volání. Jeho bratři často spoléhali na své poskoky a posílali je, aby magickou energii shromažďovali místo nich. Příliš je prý zaměstnávalo pořádání bálů a trollích turnajů, než aby se věnovali svému skutečnému a jedinému poslání – tedy kromě vládnutí nižším démonům.

Alastor dobře věděl, že ten, kdo touží po moci, se jí musí sám chopit. Jenže těsně předtím, než dorazil k portálu

do říše lidí, si uvědomil, že jeho sny nebyly o mnoho víc než klam.

Zrcadlo do lidského světa bylo malé, o nic větší než zrcátka, která ti podobaní smrtelníci používali při holení. Tento zvyk Alastor nikdy nepochopil, vždyť pohled na jejich krysí obličej byl pro psancovo vybrané oko alespoň trochu snesitelný právě díky vousům. U tohoto zrcadla se však nikdo nehohlil.

Chytil se jeho rámů. Chvilí uvažoval. Nahlížel do zrcadla, sám neviděný. Vtom se zvedl ledový vítr a povrch portálu pokryla námraza. Hřejivé, vlhké teplo Podsvětí za jeho zády Alastora varovalo, ať se vrátí.

Ze všech věcí zrovna zrcátko na holení! Navíc vedlo jen do jakési pochmurné chatrče z tmavého dřeva. Žádné zrcadlo s pozlaceným rámem, jímž by nahlédl do rozzářeného zámeckého sálu.

Pomoc... Pomoz nám...

Měl se vrátit do své pohodlné věže k dýňové kaši a nechat ty bídné smrtelníky napospas jejich utrpení. A stejně se dál držel zrcadla, zarýval nehty do dřevěného rámu. Došel už přece tak daleko! Touha toho lidského zmetka byla bez ohledu na jeho postavení tak mocná, že zažehla magické světlo jako pochodeň.

Alastor si znechuceně odfrkl a usoudil, že *všichni* smrtelníci sdílejí stejné pocity. Ať už král nebo slouha, všichni touží, nenávidí, bojí se a trpí. Jen každý jinou měrou. V tom spočívá koloběh lidské existence. Potácejí se od jednoho trápení k dalšímu, střídají spojence a nepřátele a z toho bludného kruhu nevyjdou do konce svých pozemských dnů.

Potenciál pro mocnou magii tu však nesporně byl. Alastor pouze nejprve potřeboval zjistit, jaké přání má takovou sílu, že jej přivolalo. Pak by srdce dotyčného

nešťastníka mohl nemilosrdně ždímat, dokud by z něj nevytěžil souhlas s uzavřením dohody.

Jakmile se protáhl těsným zrcadlem, vzal na sebe podobu, v níž se pohyboval ve světě lidí. Podobu zářivě bílé lišky. Smrtníci chovali všeobecný odpor ke všem temným, divným zvířatům. Ale proměna měla ještě jeden účel – měla jej ochránit před silou kletby, jež padla na každého démona, jenž pronikl do říše lidí. Kouzelná schopnost neviditelnosti v jejich skutečné podobě byla zvláštním darem na rozloučenou, který jim přenechali Předkové, než se uzavřeli do své vlastní říše.

Skutečnost, že pouze psanci uměli měnit podobu, byla neklamným důkazem jejich nadřazenosti, pomyslel si Alastor, když neslyšně přistál na podlaze. Ostatní démoni to měli těžší. Pokud chtěli zasít hrůzu do srdcí smrtelníků, museli spoléhat na vyluzování všelijakých zvuků a vrhání stínů. Strach byl bezpochyby mocný nástroj. Ovšem množství magie, kterou dokázali nižší démoni vyždímat z lidských emocí, bylo pouhým plamínkem ve srovnání s požárem, jaký dokázali z každé uzavřené dohody rozdmýchat psanci.

Mezerami v křivých zdech chatrče skučel vítr. Do Alastora se zakousl chlad, měl pocit, že do něj ze všech stran bodají tisíce šípů. Po prvním závanu ledového vzduchu by se nejraději otočil zpět. Ale jakmile se jeho tlapky dotkly země, zavětril vlnu agonie a za ní další a další. *Utrpení*. V tomto nuzném lidském příbytku jej měli přímo na rozdávání. Alastor tlapkou otevřel lucerničku, která se mu houpala na krku.

Vítr plakal magii. Probleskovala vzduchem a ve víru se snášela do kouzelné lahvičky. Alastor čekal, až se naplní, a rozhlížel se po místnosti.

Jediný zdroj světla v místnosti představoval skomírající plamen v krbu. Alastorův vlastní krb byl honosný a vévodil komnatě jako planoucí obr. Jeho šotci jej na pánův rozkaz vyrobili z nejvzácnějšího obsidiánu a osázeli zkamenělými srdci elfů. Zde oheň plápolal mezi obyčejnými očouzenými kameny. A postava, která seděla před krbem, připadala Alastorovi ještě ubožejší.

Patřila ta nejasná silueta zahalená v ošuntělé dece ženě? Nyní se zdálo, že magie vychází jen z ní. Stoupala od jejích ramen v obrovských, třepotavých vlnách. Skutečně příšerná bolest. Uzavřít dohodu s tak zranitelnou bytostí bude hračka.

Ten vábivý hlásek však nepatřil jí. Vedl ho někam ven. Zdálo se, že naplnit její přání není v Alastorových silách. Jinak by přece skrze zrcadlo slyšel i její hlas.

Věděl, že nesmí marnit čas. Byl to však zvláštní pohled a zvláštní věci Alastora neodolatelně přitahovaly. Vedle ženy se povaloval hrnec s okoralým jídlem, vysušeným na kost.

Lidský oheň byl tak podivný – tak neefektivní v porovnání s magií, kterou v Podsvětí používali k topení, vaření a svícení. Byl mnohem slabší a vyžadoval rovněž mnohem náročnější péči. Poslední plamínky se živily hrstkou tenkých, suchých větviček a tím, co žena přihazovala do ohniště. Kousíčky krajek. Pletený čepec, příliš malý i jí samotné. Pár bot o nic větších než lidský palec.

Alastor se na to dál dívat nechtěl – a nemusel. Žena, vyčerpaná emocemi, se s lehkým zaúpěním zhroutila na podlahu.

Vtom vítr s příšerným řevem rozrazil dveře. Kolem Alastora explodoval ledový vzduch a na okamžik jej oslepila nekonečná bílá temnota. S nevolí vyklouzl ven.

Lidé tomu říkali... sníh. Ohrnul ret a odhalil špičáky. Sníh *nenáviděl*. Nesnášel, jak se mu bílé vločky zachycují v kožichu, jak ho bodá do očí, jak se v jeho přívalech třese zimou jako šotek, když mu mají uříznout roh. Jedinou výhodou sněhu bylo, že se v něm lépe maskoval. Bílá liška splývající s krajinou totiž mohla svou kořist stopovat nerušeně a daleko.

Než ve vánici opět zachytil ten hlásek, tlapky měl celé omrzlé. To se však již blížil k cíli. Za okamžik si uvědomil, že teď už se mužský hlas neozývá jen v jeho mysli, nýbrž přímo v jeho špičatých ouškách.

„Mrzí mě to... Tak hluboce... Moje dcera...“

Přes závoj zimní bouře viděl pouze tmavý obrys mužovy postavy. Kabát a klobouk, které měl na sobě, ho jen stěží mohly uchránit před poryvy větru, ale zdálo se, že to muž ani nevnímá. Když se k němu Alastor zezadu připlížil, ani nevzhlédl. Smaragdová záře z psancovy lampičky zalila sněhovou pokrývku, ale muž ji nemohl vidět. Alastor si pomyslel, že by mu to stejně bylo jedno.

V zemi před mužem zela nevelká jáma a rychle se plnila sněhem. Vedle jámy stála dřevěná bedýnka s úhledným nápisem CHARITY vyrytým na víku.

Oceán nemohl být daleko. Alastorovo citlivé chřípí ve vzduchu i přes pronikavou vůni sněhu zachytilo vůni rozbouřených mořských vod. V místech, kde muž odhrnul sníh, prohlédla zemina prosetá pískem a kameny.

Tento objev Alastora potěšil ještě víc. Během staletí se totiž poučil, že taková půda je velmi neúrodná. A malá úroda znamenala málo jídla a málo jídla zase malou naději. K jeho překvapení to však vypadalo, že se pod sněhem skrývají tucty bezlistých stromků.

Ne, uvědomil si. Na okamžik se mu zastavil dech.

To nebyly stromky. Byly to náhrobní kameny.

Počkal, až muž onu truhličku spustí do země. Až ji přikryje špinavým sněhem. Alastor napůl čekal, že se neznámý dá opět do pláče. Řasy měl omrzlé a na vlhkých tvářích se mu třpytily sněhové vločky. Muž se posadil. Hrubé ruce mu zrudly mrazem a těžce dýchal, až se kolem něj tvořily bílé obláčky páry.

„Taková ztráta,“ promluvil konečně Alastor.

Honor vzhlédl, ve tváři výraz člověka pohlceného noční můrou. Očekávaný úžas v něm nevzbudil ani pohled na královskou bytost stojící přímo před ním. Místo toho si vyděšeně zakryl tvář rukou.

„Zmiz, ďáble!“ zaúpěl. „Mluvící liška! Možná už i já blouzním v horečkách...“

Teď, zblízka, si Alastor všiml, jak zuboženě muž působí. Byl bezkrevně bledý, vyhublý na kost, kůži měl povislou a rozpraskanou, pichlavá očka hluboce zapadlá. Hlad a utrpení jej vysály a zanechaly v něm hlubokou propast, v níž Alastor tušil lákavé možnosti.

Muž natáhl ruku, aby se dotkl kožíšku na Alastorově hlavě, ale hned zase ucukl, jako by se opařil. „Takže jsi skutečný...“

„Zajisté. Ovšem ďábel nejsem,“ dodal Alastor, jelikož to byla v podstatě pravda. „Ďábel by tě v takto trudných časech plných soužení nenavštívil.“

„Ba naopak. Ďábel přichází právě v těžkých dobách,“ opáčil muž ochraptělým hlasem. „Když je lidské srdce slabé a víra otřesená.“

Hmm. Dobře mířený argument. Alastor nepatrně změnil strategii.

„Nejsem ďábel, nýbrž obchodník,“ vysvětloval a nevinně si olizoval tlapy. „Zaslechl jsem tvůj nárek a přišel ti

nabídnout své služby. Mé jméno je Alastor. Jak se jmenuješ ty?“

Muž neodpověděl. Seděl s kamenným výrazem a zíral před sebe na návrší poseté náhrobky. Jednou rukou přejížděl přes díru na svém kabátě. A pak beze slova rozvázal šňůrky kabátu, které měl zavázané pod krkem, a zabalil do něj Alastorovo drobné tělíčko. Přestože byl vlhký od sněhu, hřál jej teplem mužova těla.

„Co... Co má tohle znamenat?“ drmolil Alastor, příliš překvapený na to, aby se pokusil vyprostit.

„Jinak bys zmrzlo, zvířátko,“ řekl prostě Honor. Sám si třel paže zahalené tenkými rukávy košile, umazanými od hlíny a sazí. „Stačí, když tady umrzne jen jeden z nás.“

Alastor na okamžik ztratil řeč.

Smrtelník pokračoval tichým hlasem. „Bude to tak lepší. Se zásobami, které máme, zimu taktak přežije moje žena. Potřebuje šetřit silami, aby dokázala čelit nemocem.“

„Přišel jsi o dítě,“ připomněl mu Alastor, když se vzpamatoval. „A zdá se, že nejsi jediný... Jak těžko je člověku u srdce. Jak bolestivé to musí být. Avšak ty zemřít nemusíš. Nemusíš být pohřben po jejich boku.“

„Ty jsi ďábel,“ zašeptal muž a zkřivil tvář. „Co ty víš o bolesti?“

„Pouze to,“ odušil Alastor, „že jsem od ní mnohým pomohl.“

„Dokážeš snad přivést k životu ty, jež mi tato bezútěšná divočina sebrala? Dovedeš vrátit čas a zabránit jim v tom, aby mě následovali na oceán?“

Á. Teď už Alastor chápal, proč je zármutek toho muže tak mocný, podobný truchlení králů, královen, vojevůdců a hodnostářů, které poznal. Tížilo jej břímě odpovědnosti za ostatní. Pocit viny.

„Nemohu přivést mrtvé zpět k životu,“ přiznal Alastor. „A nedoporučuji, abys rušil jejich klid.“

Alastor si uvědomil, že je stále přikrytý mužovým pláštěm, a vylezl zpod něj. Znovu ho udeřil ledový vzduch. Od úst mu stoupala pára. Jednu pracku přiložil na díru v kabátě a druhou otevřel lucerničku a vypustil z ní špetku magie. Muž s očima rozšířenýma úžasem pozoroval, jak se roztržená látka sama zacelila.

„Čarodějnictví,“ vydechl.

Alastor prudce zavrtěl hlavou. „*Nabídka*. Léčím. Plním přání a nosím štěstí. Upušt od svých představ o *dobru* a *zlu* a pohleď na dar, který ti leží u nohou. Rozhodni se, chop se ho... Jakže zní tvé jméno?“

„Honor,“ řekl muž, „Honor Redding.“

Alastorovi se podařilo potlačit opovržlivý zvuk. Jak dokonale odporné jméno!

„Nabízíš mi... obchod?“ otázal se Honor vetčným hlasem.

Alastor kul železo, dokud bylo žhavé. „Ano. Obchod. Poskytnu své velkorysé služby, ovšem pouze výměnou za něco, co pro mě má hodnotu.“

Honor potřásl hlavou a z lemu jeho klobouku se sypal sníh. „Já ale nic hodnotného nemám.“

„Máš svůj život, je to tak?“ odvětil Alastor.

Honor vypadal zaskočeně.

„Nepotřebuji *tento* život,“ uklidnil ho Alastor. „Žádám jen příslib tvých služeb v mé říši poté, co tvůj život na tomto světě skončí. Až se znovu narodíš... jinde. Ale ani tam se nemáš čeho bát. V podstatě jde o domácí práce.“

Honor přivřel oči a zdálo se, že si to dokáže představit. „Jak... Jak dlouho bych ti měl sloužit?“

„Dokud nebudu uspokojen,“ odpověděl Alastor prostě.

Samozřejmě, Alastor nebyl uspokojen nikdy, ale právě to bylo na této hře se smrtelníky zábavné. Často nevěděli, jak správně položit otázku, a nikdy nedokázali v množství možností rozpoznat svou příležitost.

„Ale... Taková věc... Měl jsem za to, že podobné obchody jsou ďábelské,“ namítl Honor příškrčeným hlasem. V jeho očích se však zračil hlad. Touha po přežití. Potřeboval se postarat o své lidi, o všechny, kteří ho následovali do této nehostinné země.

Alastor se sám pro sebe ušklíbl. Podobné protesty znal a věděl přesně, jak odpovědět.

„Jaké zlo může vzejít z obchodu uzavřeného s čistým srdcem a s těmi nejlepšími úmysly?“ otázal se ho Alastor. „Pročpak bys měl dopustit, aby se lidé dál trápili, když máš možnost učinit jejich utrpení přítrž? Když můžeš zastavit zbytečné umírání?“

Zesláblý muž se zahleděl na čerstvý hrob a odhrnul z něj právě napadaný sníh.

„Honore Reddingu,“ promluvil Alastor, „kdopak pohrbí tebe, až všichni, které miluješ, odejdou?“

Muž roztřeseně vydechl.

„Dokážeš zařídit, aby v tomto městě už nikdo na žádnou nemoc nezemřel?“ otázal se Honor.

Pošetilý smrtelník. Zkaženější člověk by si na jeho místě alespoň řekl o víc. Vyjednával by, dokud by od Alastora nezískal přinejmenším příslib toho, že nikdo nezemře jinak než přirozenou smrtí ve stáří. Ovšem to by vyžadovalo větší dávku magie. A psanec by také výměnou mohl požadovat víc.

„Zajisté,“ odpověděl Alastor. Psanci se zabývali obchodem s kletbami, čáry a kouzla přenechali čarodějkám. Avšak bylo snadné přizpůsobit se, obzvláště všeobecně

prospěšnému přání, jakým bylo toto. Mohl městečko zaštitit ochrannou kletbou, aby na jeho území nepronikla žádná nemoc, aby se za jeho zdmi nešířily horečky, infekce, nic podobného.

Z mraků mezi ně dál tiše padaly sněhové vločky. Obloha s blížící se nocí potemněla.

„Můžeme tedy uzavřít dohodu?“ otázal se Alastor.

Honor se zhluboka nadechl. „Řekni, co musím udělat.“

1.

Ďábelská dohoda

Povrch zrcadla se zavlnil a vyšel z něj obláček teplého vzduchu doprovázený nakyslým zápachem. Požární rozprašovače ještě stále hasily poslední svíce, které Nela a její otec, Henry Bellegrave, zažehli ke kouzelnému rituálu.

Když jsem k zrcadlu přistoupil blíž, z jeho tekutého povrchu se na mě mračil odraz mé tváře. Začal se deformovat a vypadalo to, jako bych vrčel.

Kéž by mě teď mohla vidět moje rodina. *Ubohý, malý Prosper*, říkávaly mé tety, *bojí se i vlastního stínu*. Nikdy by neuvěřili, že se vydám za Pyrou nebo že bych v temnotě Podsvětí dokázal najít své dvojče, Rózu.

Vůbec mě neznali. Udělal jsem chyby, nechal se oklamat, ale bezmocná oběť jsem rozhodně nebyl.

V tom okamžiku jsem cítil jen zlost. Zlobil jsem se sám na sebe. Na svou rodinu. Na Nelu. Na Alastora. Na démony, kteří nechtěli dát světu lidí pokoj.

Počkej.

Naštvaně jsem couvl. „Co je?“

Naše dohoda. Musíme stanovit podmínky dohody.

„To jako *fakt*? Teď? Ztratíme stopu!“

Ano, „fakt“, ty pođobaný srabe. Když se dohodneme předem, předejdeme potížím v budoucnosti. Navíc, dodal Alastor poněkud váhavě, požaduji, aby magie zrozená z této úmluvy otevřela portál rovnou k zrcadlu, k němuž dorazíme. Chodby uvnitř zrcadla jsou zakleté tak, aby v nich každý smrtelník navždy uvízl. A mám pocit, že my máme na práci důležitější věci než potulovat se věčnou temnotou, Červe.

Oukej. To bylo fér. „Chci, abys mi pomohl zachránit Rózu z Podsvětí, za jakýchkoli okolností.“

To je přijatelné.

„Ještě jsem neskončil,“ pokračoval jsem. „Taky chci, abys mi slíbil, že nám pomůžes vrátit se zpět do říše lidí a nenecháš nás ve štychu dole v Podsvětí nebo v bludišti uliček v zrcadle.“

Alastor mlčel.

„A taky chci, abys konečně přestal nenávidět mou rodinu,“ dodal jsem, „a už je nechal na pokoji.“

Alastor se ušklíbl uvnitř mé hlavy, až se mi z toho zkrabatil obličej. **Ne. Přistoupím jen na první dva z tvých požadavků. A to výměnou za tvůj slib, že mi po své smrti budeš v Podsvětí navěky sloužit.**

Po těch slovech se mi stáhlo hrdlo. Navěky... To byla dlouhá doba. Ne, nebyla to dlouhá doba, tohle všechna měřítka „dlouhé doby“ přesahovalo. Můj posmrtný život měl

spočívat v olizování Alastorových bot, dokud se nebudou lesknout, a vyváření blafů, které tam dole jedí.

Kdepak, Červe. Na to mám své šotky. Ba ne, ty budeš mít na starosti mé sarančí hnízdo a pak, když se osvědčíš, budeš mít tu čest připravovat mi lupínky z pražených víl. Když jim trháš křídýlka, škrábou a koušou, ale žár pece je zaručeně zklidní.

Obrátil jsem oči v sloup a sevřel pěsti. Nic z toho pro mě nebylo trestem. Ne, skutečným strašlivým vězením byla představa, že budu nucen bez ustání poslouchat ty věčné žvásty o jeho „temné vznešenosti“. Pak nejspíš zatoužím, abych mohl každou chvíli znovu zemřít, jen abych si od těch plků na pár vteřin odpočinul.

Nechápal jsem, jak jsem mohl být tak hloupý a být jen na okamžik uvěřit, že moje podmínky odmítne a prohlásí třeba: *Víš co? Protentokrát se vydám cestou nejvyšší morálky a pomůžu tobě i tvé sestře z této svízelné situace, do které jsem vás sám uvrhl.*

Ale právě v tom spočívá rozdíl mezi lidmi a démony. Lidé jsou schopni konat dobro. Démoni ne.

Nějak ti při té vyhlídce spadl hřebínek, podotkl Alastor. ***Nic víc po tobě nechci, a ty přesto marníš drahocenný čas. Jako by tě nic netrápilo. Jako by sis byl jistý, že srdce tvé sestry je dost silné, aby přežila v drsných podmínkách Podsvětí.***

Po těch slovech se mé vlastní srdce prudce rozbušilo.

Róza se narodila s nemocným srdcem a málem zemřela. Sice podstoupila spoustu operací a doktoři ji prohlásili za zdravou, ale těžko říct, jestli přežila díky šikovným doktorům, nebo díky své vrozené vnitřní síle. Nebo snad díky nadpřirozenému, zázračnému štěstí, jímž byli obdařeni Reddingové?

A pokud platila poslední možnost, co se s Rózou stane, jestli se Alastor konečně osvobodí z mého těla a sebere naší rodině veškerou přízeň štěstěny? Co když je to dole tak děsivé, že...

Ne. Zavrtěl jsem hlavou, abych tu strašlivou myšlenku zahnal. Róza je silná. Vždycky byla lepší než já. Ve všem. Kolikrát mě vytáhla z průšvihu. Teď jsem na řadě já. Je na mně ji zachránit. A já ji zachráním.

Pomohu ti zachránit sestru a postarám se, abyste se oba bezpečně vrátili. Za to si ponechám tvůj stín. Přijímáš tyto podmínky?

Počkat. Pomyšlení na Alastorův příslib pomsty na mé rodině mě vedlo k dalším úvahám. Honor Redding mu přece duše celého rodu upsal už před stovkami let. Včetně té mojí. Alastor po mně tedy chtěl něco, co už měl.

Všechno jsem popletl, zabrblal Alastor, který mé úvahy zjevně zaslechl. Představou toho, jak mě na věky věků trýzní, se zřejmě opájel tolik, že mu to skutečně *uniklo*.
Ne! V tom případě si žádám něco jiného.

Z úvah mě vyrušilo hlasité bušení na dveře. Prudce jsem se ohlédl. Srdce mi spadlo až do kalhot. Někdo zvolal: „Je tam někdo? Běžte ode dveří, jdeme dovnitř!“

„Přistupuji na tvé původní podmínky,“ řekl jsem. „Jenom si pospěš!“

Na prsou se mi vzedmul oblak zeleného světla a pak se jeho paprsky rozlily všude kolem. Polekaně jsem uskočil od zrcadla, když se mi třpytivá vlákénka začala omotávat kolem těla a vpíjet se do mojí kůže. Takový odstín zelené jsem dosud nespatriil. Ani v žádné sadě barev a pastelek. Taková barva se určitě nikde v přírodě nemohla vyskytovat. Vypadala téměř... elektricky. Poslední paprsky kolem mě poletovaly jako jiskřičky a pak odpluly dovnitř zrcadla.

Dobrá, ozval se Alastor podrážděně. ***Jak vidno, doba strávená uvnitř tvé duté hlavy mě dočasně otupila. Čím dřív se dostanu ven, tím líp.***

Jasně. To se uvidí.

Ucítil jsem mravenčení v paži, když nad ní Alastor převzal vládu. Bušení na dveře za mými zády zesílilo a s ním i tlukot mého srdce. Já jsem však nedokázal odtrhnout zrak od zrcadla. Dotkl jsem se jeho zvlněného povrchu a z něj opět začala sálat magická zelená záře. Zhluboka jsem se nadechl a zavřel oči.

Zavíráš oči vždycky, když máš strach? zeptal se Alastor. ***Otevři je zešíroka a pohlédni do tváře strachu. Vytrvej, dokud ho nezkrotíš.***

„Nemám strach,“ procedil jsem mezi zuby.

Zatím ne.

Než se rozrazily dveře a do místnosti vtrhli hasiči, zrcadlo už se za mnou dávno zavřelo.

2.

Kde žijí démoni

Projít portálem v zrcadle bylo jako uvíznout mezi dvěma údery srdce. Na jedinou, dezorientující vteřinu jsme se ocitli v naprosté tmě – žádný kyslík, žádné světlo, žádný zvuk. Nepadáte ani se nevznášíte, vůbec se nepohybujete.

V tom prostoru si člověk ani není jistý, jestli má vůbec ještě fyzické tělo.

A právě ve chvíli, když se vás zmocní panika, když rozmazané myšlenky ve vaší hlavě přestanou dávat smysl, přijde exploze.

Najednou se ze tmy natáhla čísi ruka, sevřela mi hrdlo a táhla mě vpřed takovou silou, až se mi tváře a rty začaly odchlípnout od zubů. Všude kolem vytryskly duhové paprsky a točily se ve stále rychlejším víru. Zvedl se mi žaludek a nemohl jsem zavřít oči. Zpod víček se mi draly

slzy. Prostorem se rozlehl uši rvoucí řev, který přehlušil zběsilý tlukot mého srdce i Alastorův spokojený chechot.

Na konci divoké jízdy jsem nevysedl. Prostě mě to vyhodilo ven.

Čelist mi sklapla a zavřel jsem oči, rozvířený vzduch se najednou vzedmul a s hromovým zaduněním mě vyplivl na zem.

„Ala...store!“ vykuckal jsem. Koleny jsem tvrdě narazil do nějakého dřeva a rozštípl ho. S odporně hlučným žuchnutím jsem konečně dopadl na zem.

Při dopadu se kolem mě rozprsklo hnědé bláto spolu s něčím, co smrdělo podezřele podobně jako lidský exkrement. Pohltilo mě to od pasu dolů jako ta nejodpornější bažina. Zvedal se mi žaludek a rozkašlal jsem se. Když jsem dlaněmi přešel po špinavé hladině, mezi prsty se mi zachytily kousky něčeho...

Ahhhh, povzdechl si Alastor, **není nad vůni „domova“, což?**

Byla to spíš vůně zvratků. Zápach zvratků, které už několik dní ležely venku na teple.

Se zadržným dechem a zavřenýma očima jsem se přinutil vstát. Z oblečení mi crčela páchnoucí tekutina. Alespoň jsem měl pod nohama pevnou zem. Když jsem se postavil, ty jedovaté výpary, nebo co mě to vlastně obklopovalo, mi teď sahalý už jenom po kolena. S tím už se dalo žít.

Opatrně jsem vykročil vpřed, zaklonil hlavu a zadíval se na stíny nad sebou. Prostor ozařoval pouze nepatrný paprsek zeleného světla. Stačil tak akorát na to, abych rozeznal obrysy.

Propadli jsme něčím dřevěným. V rukou jsem držel dva největší ulomené kusy, a když jsem je přiložil k sobě, spojily se do téměř úplného kruhu.

Ach. Ne.

To byl... V krku a na jazyku jsem ucítil nahořklou pachut'. Zvedl jsem ruce, abych si zakryl tvář, ale naštěstí jsem si včas uvědomil, čím jsou pokryté. Začal jsem si je otírat o svetr, ale pak mi došlo, že i ten mám zamazaný. Nejradši bych křičel bezmocí, ale místo toho jsem se zhluboka nadechl.

„Alastore,“ začal jsem.

Ano, Červe? otázal se nevinně.

„Proč,“ začal jsem a moje slova měla pachut' zvratků, „jsi nás ze zrcadla přivedl zrovna na latrínu? Proč? Proč?“

Nemyslím, že bych byl povinen vysvětlovat ti každé své rozhodnutí. Nicméně, přivedl jsem nás sem proto, že toto je moje soukromá komnata. Je očarovaná, takže její dveře nesmí otevřít nikdo kromě mě. Je to jediné zrcadlo v říši, u něhož mám jistotu, že ho Pyra nebo některý z jejích proradných slouhů nesleduje. Nikdo totiž o jeho existenci neví.

„Ty jsi svůj nouzový východ umístil na hajzlík?“

Nejeden démon nižšího řádu či slouha toužil po přijetí mezi mé služebnictvo a s rozkošným úsilím se snažil nosit oděvy podobné mému umně šitému šatstvu, žádný démon však netoužil nahlédnout zrovinka mezi hovínka. No není to geniální?

Nebylo toho moc, za co bych Alastora mohl ocenit, ale jedno jsem uznat musel: Ve schopnosti přežít si nezadal ani se šváby.

„To ti vážně nevadí, že tě poddaní po třech stech letech poprvé uvidí pokrytého... *tímhle?*“ To slovo mi nešlo přes pusu.

Ale fuj, Červe. Ani ve snu by mě nenapadlo ukázat se na veřejnosti v tak odpudivé a ponižující podobě,

jako je tělo smrtelného chlapce. Ne, svou říši potěším svým návratem teprve tehdy, až se vysvobodím z tvého vězení a vezmu na sebe svou pravou, děsivou podobu. Už to nebude dlouho trvat.

„Jak dlouho?“ zeptal jsem se a kůže mě svrběla nejistotou jako tisíce pavouků.

V duchu jsem cítil, jak se ušklíbl. Zavrtěl jsem hlavou.

Ne – na tu otázku jsem měl vlastní odpověď. Jak dlouho? Ani o vteřinu dřív, než vysvobodím Rózu a dostanu nás zpět do světa lidí. Teprve potom se budu zabírat tím, jak zrušit smlouvu, v níž je mu upsána naše rodina, a uchránit nás jeho strašlivé pomsty.

Reddingovi: průměrná americká rodinka, která uzavřela smlouvu s ďábelským parazitem jenom proto, aby zničili svého rivala a vydláždili si cestičku zlatými cihlami. A pak byli tak hloupí, že se pokusili smlouvu zrušit, aby unikli jejím důsledkům. Ač jsem své rodiče a Rózu velmi miloval, prst, jímž jsem mířil na Alastora, se zakroutil zpět proti mně.

A jestli Alastor byl šváb, tak moje rodina byla mor. Reddingovi nebyli spokojení, dokud z povrchu zemského nevyhledali všechny, kdo se opovážili postavit se jim do cesty.

„Radši si přej, aby ses z mé hlavy nikdy nedostal,“ varoval jsem ho. „Protože jakmile to uděláš, za tohle všechno ti pořádně zakroutím tím tvým bílým, chlupatým krkem.“

Bylo by neskutečně zábavné pozorovat tě při tom, ušklíbl se Alastor. Míniš zůstat tady dole a vyhřívat se v těchto vlhkých delikatesách, nebo ti odtud mám pomoci?

Nepotřebuju tvou pomoc, odsekl jsem mu v duchu. Oči mě od toho puchu pálily. Natáhl jsem se a nahmatal okraj

záchodu, na němž bývalo připevněné prkýnko. Prsty jsem narazil na kámen. Pevná zem.

A teď, co si počneš dál, Červe? zajímal se Alastor. Vybavuji si, jak nervózní jsi byl, když jsi měl překonat lanový žebřík v... Jakže tomu říkají smrtelníci? Á. Ano. V tělesné výhodě.

Kolem nohou se mi rozvlnila břevna z bláta a špíny. Oběma rukama jsem se držel římsy a chodidlem se dotkl spáry ve zdi.

V tělesné výchově, opravil jsem ho. Nejrady bych obrátil oči v sloup, ale měl jsem pocit, že mi bulvy vytečou z hlavy.

Výchově? K čemu vás tam vychovávají? Jisté bytosti, například moje maličkost, se s určitými fyzickými talenty rodí. A ti ostatní, jako třeba ty, zkrátka ne. Buď se smíříš s tím, co ti bylo dáno do vínku, nebo se mnou uzavřeš dohodu a povzneseš se na vyšší post.

To ale vůbec nebyla pravda. I ti nejlepší sportovci musejí na své fyzice dlouho a vytrvale pracovat. Jako u spousty jiných věcí v životě, člověk musel tvrdě trénovat, aby něco vydržel. Tak dlouho musíte poslouchat své příbuzné, kteří vám opakují, že jste nula, dokud se vůči tomu neobrníte a nepřestane vás to bolet. Naučíte se mlčet, když vám učitelé opakovaně hubují za pětku z písemky. A taky si zvyknete na psance, který neustále mele uvnitř vaší lebky. Alespoň natolik, abyste dokázali fungovat a nezbylo z vás jen ubohé klubíčko trápení.

Vydržel jsem hodně. A rozhodně jsem *nehodlal* dopustit, aby si mě svět pamatoval jako Reddinga, který umřel hladu a žízni na latríně. Děkuji, ne.

Šplhal jsem nahoru a ruce se mi třásly. Vlhké podrážky mi podjížděly a neměl jsem se o co zapřít. Když jsem se

konečně rozplácl na rovné zemi, srdce mi divoce bušilo a necítil jsem prsty.

Latrína nebyla o moc větší než rakev. V obyčejných dřevěných dveřích byl vyřezán otvor ve tvaru půlměsíce a tím dovnitř pronikalo to zvláštní zelené světlo. Stoupl jsem si na špičky a vykoukl okýnkem ven.

Před námi se do tmy táhla dlouhá klikatá stezka. Z mezer mezi žulovými kostkami dláždění se linuly bledé výpary. Budovy v okolí latríny působily, jako by se nad pěšinou nakláněly jako supi číhající na kořist.

Ze stínů se nic nevynořilo, a tak jsem zatlačil do dveří a ty se otevřely. Jediná možná cesta vedla – vpřed.

Stáhl jsem ze sebe smradlavý, promáčený svetr a odhodil ho stranou. Zatímco jsem se blížil k očekávanému konci pěšiny, vzduch okolo mě houstl a barvil se do zelena v záři pouliční lampy, v níž se mihotal kouzelný plamen. Ten elektrizující, smaragdový dým zahalil celou říši jako slizký plášť. Očividně zde neměli opravdový oheň. Ani nevím, proč mě to tak překvapilo.

Zhluboka jsem se nadechl a prohlížel si to, co jsem z království mohl vidět. Namalovat to by bylo snadné. Stačily by mi tři barvy: ďábelská čern, matná stříbrná a ta nepřirozená, fluorescentní zelená.

Dokud jsem se neocítl na tomto místě obestřeném tísnivou temnotou, nedokázal jsem plně ocenit krásu živých, pestrých barev, které existují v lidském světě.

U nohou máš kámen, upozornil mě Alastor. ***Zvedni ho a mršti jím proti té zdi napravo.***

Ještě jsem kámen ani nevypustil z rukou a už jsem věděl, že toho budu litovat. Ale stejně jsem ho uposlechl. Kámen se roztrhl o zeď a z jeho střípků vyletělo na tisíc černočerných netopýrů.

„Blé!“ prskal jsem. Rukama jsem si honem zakryl obličej, ale to ničemu nepomohlo. Plácali mě křídly do kůže a bolelo to, jako by na nich měli ostny jako kaktus. „Proč – proč jsi mi *to* poradil?“

Kousl jsem se do jazyka, abych se nerozplakal, když se mi jeden z netopýrů uzounkým pařátem zahákl za lalůček a tahal za něj. „*Táhni!*“

V porovnání s těmito netopýry vypadali jejich příbuzní z našeho světa jako létající myši. Tihle byli velcí jako jestřábi. Už mě ani nepřekvapilo, když se mi do kůže zakously tesáky a já ucítil, jak mi jedna z těch potvor saje krev.

Volnou rukou jsem tu zmítající se stvůru popadl a odmrštil ji pryč mezi ostatní. Prudkým máváním křídly rozvířili výpary vycházející ze země, takže jsem konečně mohl spatřit, co se skrývá za nimi. Pohlédl jsem nahoru.

A ještě výš.

Zorničky se mi rozšířily.

Proto, prohlásil Alastor s pýchou v hlase. **Vítej v Podsvětí, Červe.**

3.

Království temných věží

Království na mě hledělo zpět, jeho inkoustová čern vřela v kouzelném světle pouličních lamp a luceren ozařujících město nad námi.

Alastor se zhluboka nadechl a zase vydechl. Byl to povzdech navrátilce domů, tím procítěnější, že v jeho případě k tomu došlo po třech stech dvaceti pěti letech.

Stáli jsme na úpatí něčeho, co se jevilo jako malá hora, která se propadala sama do sebe jako hnijící jablko. Nad úrovní, kde jsme stáli my, měla hora ještě tři další patra – ulice se kolem ní vinuly nahoru, propojené labiryntem kamenných schodů a žebříků. Domy, postavené bez rozdílu z černých kamenů a malty, byly v každém patře o něco vyšší a užší.

Rukou jsem přešel po zdi hospody „U Chmurného šediváka“, pokud se nápisu na pokřivené ceduli dalo věřit. Zeď byla vystavěna z kamenů opracovaných do tvaru plochých obdélníkových cihel, které však byly na dotek hladké. Po důkladnějším prozkoumání hospody a dalších stavení jsem si uvědomil, že vypadají jako temnější, zvrácené varianty koloniálních domů, jaké jsem vídal v Salemu. Nebo v Červánkově. Rozdíl spočíval v tom, že v Podsvětí bylo všechno jakoby nedokonalé. Jako když opisujete něčí domácí úkol, ale čtete ho vzhůru nohama. Okna byla trochu nakřivo, dveře příliš úzké a příliš vysoké. Jako bych se díval na zkreslený stín domu.

Ano. Obyvatelé podsvětí zkrátka obvykle nemají dostatek prostředků, aby si ve vyšších poschodích, nazvaných Výšiny a Koruna, mohli dovolit lepší přibytky. Rozumíš? Pekelný palác se nachází až na samém vrcholu. Za tím mlžným oparem.

Jednotlivým úrovním tedy nejspíš říkali *poschodí*, hádal jsem. Ulice hned nad námi vypadala skoro stejně jako ta, kde jsme teď stáli, až na několik podivných stinných obrysů, které jsem v šeru pořádně nerozeznával. Domy ve Výšinách působily jako přívětivější verze domů tady dole, byly však postaveny jeden na druhém, takže vytvářely činžáky o mnoha podlažích. Každé podlaží těchto vrávoravých velikánů mělo vlastní střechu. A všechny se sáply do výše jako pokroucené pařáty.

Vznešená temnota tohoto místa tě zjevně ohromila, prohlásil Alastor. Pochopitelně. Rozhlédni se po mém království a třes se, smrtelníku.

„Co je zač ta ulice úplně nahoře – proč tam jsou ty široké stromy?“ přerušil jsem ho a ukázal na ně. Byly vyšší a mohutnější než sekvoje v Kalifornii. Ale neměly listy.

Možná jsem na tu dálku viděl zkresleně, ale kůra podivných stromů vypadala jako zkamenělá. Celé kusy kmenů chyběly, jako by je svými pařáty vyrvaly obří vrány. Dlouhatánské větve stromů čnely do nebe jako nohy mrtvého pavouka překuleného na záda.

To nejsou žádné stromy, ty zrádný šmejde, okřikl mě podrážděně Alastor. ***Nic tak nechutného jako rostliny tady nemáme. To je Koruna – vidíš ty věže po jejím obvodu? Jako špičky koruny? Zde sídlí vznešené rodiny démonů. Tam se také nachází má vlastní věž. Už na mě čeká. Tam je, přesně uprostřed. Jenom...***

„Jenom co?“ zajímalo mě. Jeho věž se tyčila vysoko nad ostatními, jak jinak, špičaté hroty dosahovaly vysoko, vysoko nad oblaka a ztrácely se v mlze. Zdi věže podle všeho zvenčí obtáčelo kovové schodiště připomínající hada, který právě ulovil svou kořist.

Těch věží je... podstatně méně, než si pamatuji. A nebyvaly tak nakřivo. A toto je skutečně zvláštní...

„Tady snad něco není zvláštní?“ poznamenal jsem.

Alastor mě ignoroval a pokračoval: ***Na vrcholu každé věže by měla zářit magická koule, jako ostříží oči, které střeží celou říši. Tam totiž lepší rodiny schovávají své bohatství před závistivými poddanými z Přizemí.***

„Páni! Ty to s těmi poddanými myslíš opravdu vážně,“ zamumlal jsem. Domy kolem nás byly tak zanedbané a ošuntělé, až se mi z toho pohledu svíral žaludek. Démony tady dole musel dusit smog a neustálý strach z toho, že se jim polorozpadlé střechy zhroutí na hlavu.

Ne že by mi záleželo na tom, v jakých podmínkách démoni žijí. To ani náhodou.

Jistěže se čas od času spustíme dolů, abychom si užili rozjásanou zábavu ve společnosti nižších démonů.

V Podsvětí nenajdeš chutnější sklenici hmyzí štávy než tam. Je totiž dochucená slzou nešťastníka, který ti ji servíruje.

Nevšimal jsem si ho. Moje oči konečně přivykly tomu příšeří, a mohl jsem tak dohlédnout až na Korunu a rozeznat řetězy, jimiž byly omotané některé z věží. Většinou se táhly od samého vrcholku až k zemi. Mezi nimi z mlhy střídavě vystupovaly a zase v ní mizely struktury, které vypadaly jako vytesané z jediného obrovského balvanu. Ve stínu majestátních věží působily obyčejně, téměř primitivně.

„Dobrá,“ řekl jsem si. Zíráním už jsem ztratil dost času. Ale *nemohl* jsem od nich odtrhnout zrak. V každém okamžiku jsem si všiml něčeho nového: Kamenných chrličů ve tvaru draků lemujících střechy domů. Třpytivých špicí střech hrozících zabodnout se do měkkého břicha každé bytosti, která by se na nich opovážila přistát. Kovového plotu osázeného lebkami všech tvarů a velikostí. Oranžových praporů vlajících v dáli.

Poprvé v životě jsem viděl něco – *dělal* jsem něco –, co žádný Redding přede mnou. A nejen Redding. Žádný smrtelník.

Vůbec mě nemrzí, že tě musím zklamat, ale v Podsvětí se již ocitlo dvacet sedm smrtelníků, kteří sem omylem propadli portálem v zrcadle. Nejsi tedy ani první, ani jediný.

„Fakt?“ zeptal jsem se a zdvihl zrak k věžím. „A co se s nimi stalo?“

Jednoho sežral troll, jednomu se podařilo utéct, ale ghúlové ho vzápětí dověkli zpět, a ti ostatní...

„Víš co?“ řekl jsem. „Na tom nesejde. Podrobností mě můžeš ušetřit.“

Když jsem se nabažil panoramatu věží, zaměřil jsem se na ulice kolem nás. Potřeboval jsem si zapamatovat co nejvíc detailů, abych později mohl všechno nakreslit. A pak ty kresby schovat tak, aby je nikdo nenašel. Jinak by mě mohli podezřívat, že mi přeskočilo, a zamknout mě navěky v mém pokoji.

Nejvyšší čas vydat se na cestu, pomyslel jsem si. Róza čeká. Každá promarněná vteřina zvyšuje riziko, že by jí někdo mohl *ublížit*. Mohl by si na ní třeba pochutnat troll. Skutečně se mi stýskalo po těch vzácných chvilkách, kdy jsem ještě nevěděl, že i to se může stát.

„Musíme se odtud pohnout dřív, než skončí siesta nebo co se to právě děje,“ rozhodl jsem. „Myslíš, že ji Pyra drží v Děsivém paláci?“

V Pekelném paláci, Červe. Je ovšem pravda, že to místo je děsivě majestátní!

Rozhlížel jsem se kolem dokola po nejbližším schodišti, po kterém bych mohl začít stoupat, ale hned jsem se zarazil. Všiml jsem si čehosi, co zmrazilo nejen mé kroky, ale také krev v mých žilách. Znovu jsem s přimhouřenýma očima vzhlédl. Když se však oblak páry a prachu zvedl, zdálo se, že tam chybí ještě něco.

„Je snad to místo prokleté?“ zeptal jsem se. „Lidským okem ho nejde vidět?“

Schody nad místem, kde dříve stávaly věže, lemovala nízká kamenná zídka. A za ní nebylo nic než holé nebe.

Ne, vydechl Alastor chabě. ***To ne***.

Na místě jeho paláce nebylo vůbec nic.

„Alastore? Jsi tady ještě?“

Kopl jsem do ulomeného kusu kamene a pozoroval, jak se kutálí ulicí, dokud se neztratil mezi hromadou kovových košíků. Jestli někdy obsahovaly nějaké jídlo, bylo dávno

pryč. Pokud neshnilo, sežraly ho krysy, kterými se to podél ulic jen hemžilo.

V tomto světě nebyl ani kousek dřeva. Všechno – od prázdných, opuštěných povozů přes dveře a cedule až po prázdnou zející stánky – bylo sbité z plechu.

Jistě že tady Alastor byl. Psanec s oblibou mluvil o lidských emocích, jako by to byly nějaké příchutě – kyselá bolest, měděný hněv, slaný vzdor. Já jsem pro změnu vnímal *jeho* emoce jako roční období. Nyní se v mé hlavě rozhostila zima. Zdálo se, že každičkou jeho myšlenku pokrývá námraza ledového strachu.

Mohl bys laskavě přestat používat toto zákeřné oslovení?

No konečně.

Jestli jsem se na něco mohl spolehnout, bylo to jeho ego. „Na fňukání nemáme čas. Pokud palác zmizel, kde může Pyra Rózu držet?“

Fňukat? Já nejsem žádný ufňuká...

„Ne, chtěl jsem říct, že tady prostě nemůžeme přešlapovat na místě, zatímco ty se lituješ.“

Alastor se ušklíbl. ***Ovšemže. To smrtelník nikdy nemůže pochopit.***

„Já tě *chápu*,“ opáčil jsem. „Ale – hele, koukni. Tady ta krysa žere druhou krysu. Podobné věci *miluješ*, ne? Není ti při tom pohledu hned líp?“

Ano, připouštím, popotahoval.

Vtom jedna z krys rozevřela tlamu jako had a najednou zhltna celou svou krysí sokyni. Ucouvl jsem o pořádný kus zpět a pak přešel na druhou stranu zlověstně prázdné ulice. Ve skrytu stínů jsem se opřel o hromadu obrovských, prázdných klecí. Z praskliny mezi dlažebními kostkami stoupala syčící pára. Nadskočil jsem leknutím, když se

z nedalekých dveří znenadání uvolnil kus pergamenu a uhodil mě rovnou do tváře.

NA ROZKAZ KRÁLOVNY ZAVŘENO. TĚM, KDO ZŮSTANOU V BYTECH, HROZÍ POHLCENÍ PRÁZDNOTOU, stálo na něm. Pod nápisem byla pečeť z černého vosku, na ní lebka s rohy a korunou a pod ní slova: NECHŤ VLÁDNE NAVĚKY. „Co je to ta Prázdnota?“

Alastor si zprávu na kusu pergamenu vyložil zcela jinak. ***Jak se opovažuje prohlašovat se královnou, když se za její samozvané vlády poprvé za více než pět tisíc let zřítíl Pekelný palác?!***

Rozhlédl jsem se. Teď už jsem ty listy viděl všude. Zastrkané ve skulinkách kolem dveří, připlácnuté na oknech, rozechvělé jako osika mezi výpary stoupajícími ze země. Alastor se mýlil. Démoni neodpočívali. Vůbec tady v Přízemí nebyli.

„Tohle je fakt strašidelný,“ zašeptal jsem.

Díky, odpověděl Alastor.

„Neplánovaně strašidelný,“ upřesnil jsem. „Ty vážně nevíš, co je ta Prázdnota zač...?“

Po kůži mi přejelo ledové mravenčení, až se mi naježily chloupky vzadu na krku. Zbystřil jsem. Syčení páry se ztišilo a já přes něj matně zaslechl zvuk. Kroky.

Otočil jsem se a vyděšeně se rozhlížel po nejbližších domech. Všechny dveře byly zamčené řetězy a vstup do uliček znemožňovaly kovové brány. Nebylo kde se skrýt.

Kroky. Tentokrát blíž.

„Co mám dělat?“ vydechl jsem.

Skoč do toho sudu, napadlo Alastora. Strach v jeho hlase jen jitřil ten můj. ***Honem!***

Na ulici stály dva kovové sudy. Odsunul jsem víko jednoho z nich, málem se pozvracel z nakyslého octového

zápachu, který z něj vycházel, a nasoukal jsem se dovnitř. Pak jsem za sebou víko rychle přiklopil.

Úzkou štěrbinou ve stěně sudu pronikal tenounký paprsek zeleného světla. Přitiskl jsem k ní oko a zadržel dech.

Z mlhy se vynořila protáhlá černá morda a hlasitě, dlouze zaúpěla. Mezi ostrými tesáky psiska kapaly sliny a stékaly po jeho huňatém kožichu. Jakmile skanuly až na žulovou dlažbu, zasyčely jako kyselina.

Když ta ohromná bestie prošla kolem sudu, zatímco nabroušenými drápy zlověstně klapala a skřípěla o dláždění, rychlost mého dechu by se mohla měřit s houslemi při čardáši. Hned za prvním psiskem si vykračovalo další. Na okamžik zpomalilo jen proto, aby se prackou ohnalo po krvavě rudé kryse. Z jejího bolestivého zavřísknutí jsem se celý schouлил.

Psiska *mluvila*. Jejich slova byla jako krev vytékající z čerstvé rány. „*Ulovit Alastora. Sebrat kluka. Ulovit Alastora. Sebrat kluka...*“

Vlkodlaci.

V Salemu po nás s Nelou šla celá smečka. Někdo je odtud vyslal do našeho světa. Pro Alastora.

Nehýbej se, nařídil mi Alastor. ***Zůstaň v klidu***.

Zarýval jsem si nehty do dlaní, abych překonal třes v rukou. Jeden z vlkodlaků držel ve chřtánu svetr, který jsem si předtím sundal.

Do háje. Proč jsem ho nevezl s sebou? Teď jim stačilo jen sledovat pach výkalů a bláta.

V tomhle sudu kdysi uchovávali hmyzí štávu, podotkl Alastor. ***Stále páchne tak silně, že to přebije i tvůj zápach***.

Když se vlkodlaci konečně vzdálili, odvážil jsem se opatrně, rozechvěle nadechnout. Oči se mi z toho octového

smradu zalily slzami, a tak jsem zariskoval, odvrátil hlavu a otřel si je hřbetem ruky. Potom jsem štěrbínou vyhlédl ven a spatřil, že na ulici stojí démon jiného druhu.

Jeho postava se podobala lidské, až na to, že musel měřit snad dva a půl metru a dál se zvětšoval. Při pohledu na jeho dlouhé, pokroucené tělo, které se natáhlo jako tmel, když začal cosi zkoumat na zemi, jsem si zakryl ústa rukou.

Kapka krve.

Volnou ruku jsem si přitiskl na ránu, kterou mi na druhé paži zanechal netopýr. *Ty pitomče, ty pitomče, ty pitomče!* Pokud mě démoni dokázali vystopovat podle lidského pachu, jak říkal Alastor, jistě mě najdou také podle zápachu mé krve. A už jsme se tady něco nachodili, takže jsem jim musel zanechat slušnou stopu.

Démon svým dlouhým prstem setřel kapku krve z kamene. Jeho tlama, jež zabírala téměř celou jeho hlavu, se zešíroka otevřela a odhalila nekonečné řady špičatých zubů. Vyplázl černý jazyk, olízl vzorek z prstu a spokojeně zavrňel.

Vrásčitá kůže po celém jeho těle měla nezdravě zelenou barvu. Byl úplně plešatý, kromě několika tenkých černých pramínek, které mu spadaly přes holá ramena až k pasu obepnutému řemenem z vyschlé hadí kůže. U boku se mu houpal nůž zubatý jako pila. Na zádech dlouhého, černého a už tak děravého pláště mu seděli světélkující moli a ohlodávali díry v něm.

Když se otočil, všiml jsem si, že má na kožené přezce okolo vychrtlé hrudi přivázanou malou lahvičku. Třpytilo se v ní několik obláček mihotavé magie.

Ze střechy hospody se uvolnila břidlicová taška a roztránila se o zem. Démon se za tím zvukem otočil, přičemž se mu z tváří odchlíply dva kusy zelené kůže a odhalily osm očí. K jeho boku přiskočili vrčící vlkodlaci.

Co... je... to? zeptal jsem se v duchu Ala.

Ghúl, odpověděl. **Bud' obezřetný. Lidské bytosti pro ně nemají větší cenu než masové knedlíčky.**

„Tenká kůže, vím, že tam jsi,“ promluvil ghúl zurčivým hlasem. „A také vím, že se moc dlouho schovávat nevydržíš. Když se mi vzdáš, královna možná ušetří život – nebo alespoň zbývající prsty – tvé sestry, té s krvavě rudými vlasy.“

Zaplavila mě vlna vzteku a musel jsem se přemáhat ze všech sil, abych zůstal skrčený a bezmocný ve své skrýši.

Vydrž, Prospere. Nepropadni zlobě vyprovokované jeho podlými slovy. Pyra dobře ví, že tvou sestru může držet jako návnadu, jediné když dívka zůstane nedotknutá. Vydrž to.

Zavřel jsem oči a přinutil se vydechovat nosem. Měl jsem pocit, že uběhla celá hodina, než šoupání ghúlových nohou konečně utichlo, stejně jako těžké funění vlkodlaků. Ze skrčené polohy mě začínaly brát křeče a taky se mi trochu točila hlava z toho puchu. Už jsem se zvedal, když vtom ke mně zdáli dolehl úder hromu.

Co teď? zeptal jsem se a opět se mě zmocňoval vztek. Nemohli jsme se dál skrývat jako potkani v díře a ztrácet čas. Prasklinkou ve zdi sudu jsem nic neviděl. Musela to být bouřka.

Ne, ozval se Alastor. **Počkej. Země se otrásla jako pod dusotem kroků. Bud' ještě chvíli tiše.**

A samozřejmě přesně v tom okamžiku se ozval můj vyhladovělý žaludek. Nezakručelo v něm. Přímě v něm zaburácelo.

Tos byl ty! zasyčel jsem.

Tos byl ty! odsekl Alastor.

Víko se nadzdvihlo. Sud zalilo zelené světlo, dovnitř se natáhla nestvůrná ruka a sevřela mi hrdlo.